

21. szám.
Május 23-án 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden pósthivatálnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

BÚCSUZÓ

az én jó porkolábomtól.

Érdemes jó uram, én porkoláb uram!
Már nekem kifelé áll innen a rudam.
Ágyam összefűzve, ládám bepakolva
Kiteszik a szűröm innen már maholnap.

Nem mondom, hogy meg ne volnék *elégedve*
Az embernek chez vagyon elég kedve.
Hiszen ha olyan jó nem volna itteneg,
A szerkesztők ide mért is sietnének?

Szivesen fogadnak mindenkit e házban,
Testi jóllétére nagyon jól vigyáznak
Bárha *hűsre* teszik, meghüléstől őrzik,
Hej nagy sor lett volna itt mulatni őszig!

Kvartély és szolgálat, azt mondom, hogy jó volt.
Hanem régi mondás: „keveset a jóból!”
Mert már úgy négy szem közt megvallhatom titkon,
Hogy bizony csak „*otthon*“ még is jobb mint „*ittthon*.”

Tisztelem adja a tiszt uraknak is,
Meghagyom, hogyha lesz, még a fiamnak is,
Hogyha szerkesztő lesz, s nem marad szárazon
Kikötőül mindig csak ide válaszszon.

Köszöntöm *ordinánz Gyurkát* is eképen
Ki spejczedlit hordott s elhordá ebédem.
Tudom e jó fiu magában eleget
Imádkozott értem, — hogy soká itt legyenek.

És most Isten áldja — sok szivességekér'
Pattog már az ostor, zörög már a szekér;
En megyek. Helyembe majd jön tán a másik.
Agyió! S ne mondjuk: „*a viszontlátásig.*”

K—s M—n.

Valamint az 1861 és 1862-ki, ugy a folyó évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

LORD NAPIER TITKOS LÁDIKÓJA.

Köztudomásu eset, hogy a szent-pétervári angol követnek ellopták azt a ládikáját, a miben legtitkosabb levelezései álltak, s azért most az angol diplomácia dühös, mert ha ezek az iratok az orosz kormány kezébe kerülnek, egészen fel lesz fedezve a cselszövény Anglia és Franciaország között.

Kiterjedt összeköttetéseinknél fogva, szerencsések voltunk ez elsikkadt diplomáciai ládikó tartalmának leíratait megnyerhetni s így mi vagyunk azon helyzetben, hogy e nagy érdekléssel várt titkok leleplezésével minden más lapoknál elébb lephetjük meg a tisztelt közönséget.

Kérjük tisztelt laptársainkat, hogy ha közleményünket átveszik, a kútforrást meg nevezni el ne mulasztják.

I-ső okmány.

Monsieur Conneau doktor Napoleon házi orvosának depeche lord Napierhez. Párizs.

Mylord!

Önnek kívánatára, szigorú titoktartás feltétele mellett, ezennel közlöm azt a receptet, a mit bizonyos más igen magas állású urak is használni szoktak *szürke és respective ősz hajak gesztenyeszínűre való változtatására*. Az okmány sub ./- ide mellékelve csatoltatik. Estenkint bedörzsölni és reggel ólomfésűvel kifésülni. Megjegyzendő, hogy ezt csak olyan városokban használja lordságod, a hol még szürkének nem ismerik. Kérem e levelemnek rögtöni elégetésére. Állásomat kockáztatnám, ha megkapnák. Maradok stb.

II-ik okmány.

**Lord John Russel depeche lord Napierhez.
London.**

Mylord!

Ugyan kérem tudja ön meg kéz alatt, signora Majoranna, ballerina assolutának micsoda havi soutient fizetett Sankt Petersburgban herczeg Kueskomukoff? A signora most itt tánczol s az embernek az ilyesmit jó volna tudni *tájékoztatóul*. — Maradok stb.

III-ik okmány.

Egy szándékosan ismeretlenné tett kéz vonásaival irt czim nélküli depeche; állítólag női kézírás.

Mylord!

Aztán már micsoda ez? Már megint három hónap óta nem küldte meg annak a kis gyereknek a tartására való díjat. Szép ez? Ha nem küldi, én jelentést teszek az asszonyságnál. Tudja már ki?

IV-ik okmány.

Gróf . . . , o . . . követ bizalmas correspondenciája. Datum X. X.

Kedves Mylord!

Önnek szíves tudakozására azon bizonyos tárgy felől, tapasztalásom és sok évi Sz. Péterváron laktom után, meg az itteni viszonyokkal ismeretségem folytán, mint bizonyosat írhatom önnek, hogy ha *igazi magyart* akar ön kapni, azt legbiztosabban találhat Dolgoruczki utczában *a kék macskánál*, az *tokajit* is árul, és kezeskedhetem érte, hogy meghamisíttalant. Kitüntetett tisztelettel maradok stb.

V-ik okmány.

**Lord Palmerston depeche lord Napierhez.
Manchester.**

Old boy.

Ha összejössz valahol *Siczkamacsokoff* herczegnővel, add át részemről legmélyebb tiszteletem kifejezését; én öt igen szép asszonynak ismertem a 816-iki congressus alkalmával, s örültem szerelmes voltam bele. Most már nagyon vén lehet és festheti magát.

Te, valahogy ez a levél a Gorcsakoffnak átnyujtandó okmányok közé ne keveredjék!

Lord Pám.

VI-ik okmány.

Herczeg . . . offnő titkos depeche lord Napierhez. Sz.-Pétervár.

Kedves Bob.

A mit **Ön** tölem tegnap az udvari estélyen

kérdezett, azt **Te** ma este megtudhatod a palotában. Férjem a konferencián lesz; kérlek küldj nekik valami nagyon nehezen érthető hivatalos jegyzéket, hogy sokáig törjék rajta a fejüket. Várlak.

VII-ik okmány.

Herczeg Nachimoff legtitkosabb levelezése lord Napierrel. Sz.-Pétervár.

Mylord!

A *lengyel*ek után való tudakozódásaira most már bizonyosat felelhetek. Ők testvérek. A

lord sympathiáit osztom. Az egyik az udvari színháznál kardalnoknö, a másik a ballelnél van mint figurantin. Kérem, ne szóljon e conspiratio felől semmit, mert ha a miniszteriumban megtudják, még elütik a kezünkről, pedig szép lányok. Maradok tisztelettel.

VIII-ik okmány.

Marchande des modes árjegyzék különféle női piperék és shawlok felől.

„Dankend Saldirt, durch Herrn Mylord Napier.“ Anna Goldman Modistin.

Diplomatiai praelectió

celekszi a politikus eszmadia

vén diákok és ifju óriások számára.

Tisztelt közönség!

A politikában első dolog az, hogy az ember hogyan tudjon a felebarátjába belekötni? Ürügyöt találni mindig lehet. Így tett az egyszeri ember is, kinek multhatatlan feladata volt, a világ-béke és jó rend fenntartása tekintetéből a feleségét minden este megverni. Mikor már semmi ürügyöt sem talált a beleköthetésére; odahitta a fekhelyéhez, kinn aludván az udvaron s azt kérdé tőte; micsoda csillag az ott ni? — Az a gönczöl szekere; felelt a asszony. Hát rosz asszony, minek vetted az ágyamat a gönczöl szekere alá? hátha most annak egy kereke kiesett volna, s az épen az én halántékomra esett volna. És ezért megdöngeté az asszony hátát.

Ez így van.

Ha a Libanusban egy csoport drúz elvágja egy sereg maronitának a nyakát, mingyárt ott teremnek a francia flották; de ha a drúzek Lengyelországban vannak s a maronitáknak a nevei szkyben végződnek, akkor az egész világ csak messziről flótázik nekik.

Mert minden az elnevezéstől függ. Fac me talem, talis ero. Mikor egyszer egy „középkori“ alispánnak (Poroszországban) volt egy rosz adósa, a kin egy pár száz forintot nem tudott megvenni, hát egyszer csak kinevezte azt földbecslési birtokosnak. De hisz uram, nem értek én a földbecsléshez: mentegetőzék az; értesz, nem értesz; megvagy. Mikor aztán benne volt, akkor levonta a tartozását a napi díjaiból. Így juthatott az ember hivatalba a középkorban csupán azért az érdemért, hogy nem tudta az adósságát kifizetni s a hitelezője megyefőnök volt.

Most is vannak azonban még olyan parlamentek, a hol a képviselők azt képzelik, hogy őket azért

hiták oda a miniszterek, mert a beszédeikben akarnak gyönyörködni és akadnak ujságírók, a kik ezeket a beszédeket kiadják, abban a reményben, hogy a publikum majd elolvassa.

Pedig hát a néma gyerekek is megérteni a szavát, olyankor, mikor harap.

S még én valahány nagy nemzetgazdászt ismerem, az mind azon kezdte, hogy a saját gazdaságának teljesen kiment a könyökén.

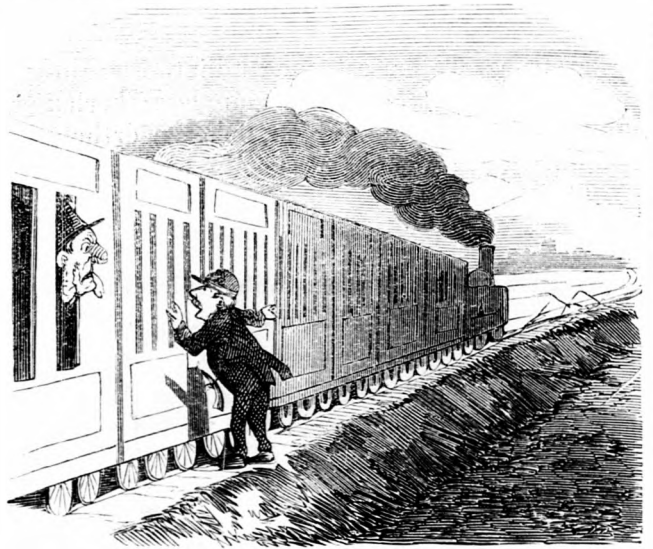
Mint hogy pedig nagyon sokan mondják azt ifjaink, különösen az ujságírók közül, hogy lépünk a tettek mezejére, az ember azt hinné, hogy már most majd olcsóbb lesz a napszám. Pedig hát de-hogy! Az egész mező, melyet learatni képesek, a salátás tányér, s tett náluk az, mikor leteszik a kanalat.

Azért én még egyszer indítványozom (nem tudom mikor indítványoztam másszor?) hogy a ki okos ember akar maradni, tartogassa önthőn az esztét, mert ha kilocsátja és utána megy, bizony mondom, olyan helyre jut el vele, a hol nagyon sokszor fel fog sohajtani, hogy mért nem tudott lenni inkább nagyon ostoba?

— A Wanderer írja hogy a bécsi journalistika évkönyveibe arany betűkkel feljegyzendő azon eset, melyben egy oly nagyon compromittált szabadelvű ember, mint Schuselka a vád alól fölmentetett. Kévs az arany, mondja erre Mindenváró Ádám, nem kell ilyenekre vesztegetni az aranyat! — De bizony kell! csak hadd vesztegessék, viszonzá ellenlábasa, hisz nem fog az oly gyakran előfordulni. Különben az ellenkező esetben is lehet vagy inkább kell is vesztegetni, de csupán a mi az egyéniség nevét illeti, veti közbe Böles Matyi.

Egy angol utazó utikalandjai a vasuton.

Conducteur. Statio . . . 15 perczig — gyalogni.

Angol. That'll do! legalább lábaimat az ellenkező irányban hajthatom meg.

That'll not do! — vasutnak nagyon puha.

Tizenkét perczig uszni! A lengyelek mégis ügyes fiengkók, gondoskodtak arról hogy ha sár-státió van, mosdó-státió is legyen.

Cond. Station : x perczig Insurgenten!

A. (Olvas uti könyvében.) A táj igen szép; de kalauzaimról mit sem ír az autor.

Borkorcsolyák.

= Operában volt a falusi ember s odahaza kérdeztetvén hogy mit látott a színházban, azt mondá: Hej! — de szépen fel voltak azok a komédiások öltözve; hanem csak a kár hogy valamennyierészeg volt mint a csap, mert nem szólt az egy szót se, hanem folyvást dalolt s ordított mint az — éhes farkas!

= „Már megint elállt az óra!? — menj a boltba s hozz egy hatos ára — fégéport.“ — T. i. a fali óra nem rég óta az órásnál levén reparatúrában, ez a kerekeket beolajozta, egy nagy ménkü sváb pedig részéről ugyanazon olajjal gyomrát szokta volt kezegetni; így aztán magyarázható lesz a fégépor szükségé az óra megindítására.

= Nagyon korszerű volna most itt egy kéjutaszt r ndezni Éjszak-Amerikába hogy a magyarok legalább megtekinthetnék ama töredékét a pesti — állatkertnek!

= *Földesur.* No, bíró uram, hogy boldogul a dr . . . iakkal?

Bíró. Sehogy sem! tekintetes uram, sehogy sem! — Nincsen ennél romlottabb nép egész Magyarországon!

F. u. Pedig amint hallom, igen derék iskolamesterök van; még a földleirást is tanítja.

B. Hisz ép az a baj! mert minél többet tanul s tud, annál elbizakodottabb, most már azt hiszi, hogy az urakon is kifog tudományával.

F. u. No majd jobb lesz most az ujsystema alatt.

B. Dehogy lesz, dehogy lesz! bár csak már országgyűlés hivatnék egybe, hol aztán legelőször is kicsinálnák, hogy a botozás újra behozattassék.

= Minap egy író azon észrevételt tévé, hogy a lengyelek legfényesb győzelme eddig az összes Európának sympathiája volt. — De iszen, bajukat nem lehet *sympatheticè* kurálni.

= Matamores spanyol törvények szerint protestans vallása végett a tömlöczbe került, ott megbetegedvén orvost kért, a mely kérelmét kerekén megtagadtak tőle, alkalmasint szintén a törvények szerint. — Matamores azonban felgyógyult orvos nélkül. Bezzeg kidicsérte erre egy madridi subventiós lap a hatóságok tapintatát, a tömlöczök egészséges levegőjét stb.

= A budai színházban nem soká valódi ágyakból fognak löni; — no no! csak aztán utoljára annyira ne menjenek hogy valódi elesett holtak ne kerüljenek a szinpadra.

I d y l l,

melynek azonban a vége igen prózai.

Ő lakik a túloldalon
Én pediglen ideát,
Hanem azért én is hozzá
S ő is hozzám ide lát.

Nézünk egymás ablakára
Ő csak lopva, s hogyha lát
Hirtelen a földre szegzi
Szeme fénylő sugarát.

Földre süti szemeit és
Arczába szökik a vér.
Nem keskeny az utca köztünk
De jól látom én azér'.

Nézek én is rá merően
S egészen elfeledem,
Hogy hisz' már van feleségem
S kilencz élő gyermekem!

Kilencz élő gyermekem van
És hozzá még mind leány
Crinolinnak való abroncs —
Kell ötven rőf s egynehány

Oh szép vis-à-vis leányka
Aldhadd érte végzeted,
Hogy a szerelmet még csak így
Úvegen át élvezed!

K. L.

Ez a sok népünnep.

Ez a sok népünnep! Ezer ördög menykő!
Kidobatik három, négy, öt ezer pengő!
Mintha csinálnátok, szórjátok a bankót!
Aztán tapsoljátok a Paprika Jankót!

Zenéztek, daloltok, s mikor berekedtek!
Isszátok a sört, bort, s rántott csirkét esztek!
Csak úgy töri egymást az a sok krinolin!
Csak úgy veri a port az a sok Fridolin!

Hát még az a sok táncz! hát még a fájerverk!
Igazán a méreg eszi meg az embert!
Mintha fürödnék a világ vajban mézben!..
S nekem ezt innen az ablakból „kell“ nézmem.

K—s M—n.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Horrendum Dictu!

Szörnyü, szörnyü, hajmeresztő
Végzetlen háboru lesz.
Nem kell látnoki tehetség
Ezt előre jóslani.

Mindenütt a merre szem lát,
Látja a nagy készülődést
Ama roppant háboruhoz,
Szörnyü, szörnyü, hajmeresztő!

Itt alul van a fegyvergyár.
Hihetetlen hosszúságban
Izmos nagy kétélü kardok.
— No csak sások kardjai.

Ez még nem oly veszedelmes.
De amott az erdők árnyán
Rejlik a vad útonállók
Serge összezsúfolódva.

Messze — messze kell kerülnöd
Mert testedbe mártja máskép
Kurta, tűhegyü szuronyját.
— Az az ostoba tövis!

Sót a titkos árnyu erdön
Még veszélyesb a sok bomba,
Kartács, mik szélyelrepülnek
— A vad méhek és darázsok.

És foly a vér patakokban
Mert kit az az útonálló
Sereg érhet, sebesülten
Hozza legalább kisujját.

Fenn magasban áll az ágyuk
Végzetlen tábora.
Olyan ágyuké, melyek ha
Dörgnek, félvilágra szólnak.

És töltésnek száll a sok por
S gondolatnyi gyorsasággal
És mióta, és mióta!
S mindig oly nagy halmazokban!

S a mi még több, gőzerővel
Működik itt minden ágyu.
Százszor is kiló s legottan
Megtél másodperc alatt.

Lesz hát dörgés, lesz dübörgés! . .
No ne borzadj emberiség!
Nem a vontcsövüket értem
— Csak az ég fog mennydörögni.

— No de bátor emberiség!
Bár ilyentül meg nem ijedsz,
Intelek hogy mégse próbálj
Véle szembeszállani
Mert — megmossa hátadat.

B. T.

Venczel lovag.

Sok az sok ez nyomja vállunk.
Gondtól füstölög a fejünk,
Mégis akad irigyletes
Itt-ott egy boldog emberünk!
Van egy öntelt büszke férfi,
Magában szerelmes Venczel,
Kire minden eladó lány
Bámul szerelmetes szemmel.
S a ki márvány hideg szívvel
Odábboz el száz pillantást,
Énjébe bolondult bele,
Magán kívül nem állhat mást.
Nem kíván ő társaságot,
Nem kell neki jó, hű barát,
Önmagával nagy eltelten,
Szótalanul él separát.
Hiusága óriási,
Mintha volna pomád-gyára,
Egy skatullal kenegyet fel
Reggelenkint bajuszára
S mikor rajta minden glanczol:
Sétálni megy az utcára,
— Persze téiben az árnyékos
Nyárban *napos* oldalára. —
Két tükörben nézi magát,
Virágos kert az ablaka,
Melyben zengő madarkáit
Fütyölgetve tanitgatja.
De hogy jobban bemutassam,
„Emberünk nyom 120 fontot,
És egy latnyi tudománynak
120 fontban hely nem jutott.“
Az ő élete „gyöngy élet“!
Mégbámult férfi Venczel ur,
Nincsen is több *boldog* ember
Sajón innen és Tiszán túl!!!

LXVIII.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Fraculum. Én is elmondhatom a palóczsal, hogy „leleptem.”

— — Mi itt lamentálunk az erdőpusztítások ellen, s Berg tábornok meg minden erdőt ki akar vágatni Lengyelországban, hogy a jó rendet helyre állítsa. Egyuttal már azt is indítványozhatná, hogy minden hegyet is ki kell küszöbölni az országból (s azt mingyárt bizonyos Berg-en kezdeni).

— — Furesa processus keletkezett most Erdélyben. Egy ember farkast lőtt s annak a bőrét bevitte a szolgabírói hivatalhoz, hogy a rendes jutalmat adják meg érte. A szolgabíró utalványozta a díjt s elküldte vele a lövést az adóhivatalhoz; az adóhivatalban azt mondták neki, hogy nem adnak semmit, mert az a bőr nem farkasbőr, hanem kutya-bőr. Már most a kormányzókra kerül fel a per, sub stria mellékelt dubiosus bőr csatolmányával, ott fogják megítélni, hogy csakugyan farkasé volt-e hát, vagy komondoré?

— — Egy angol kétfarku macskát kapott valahol, s azt hirdeti valamennyi újságban. Egy másik angol pedig pláne *kilencz farku macskát* kapott; de azt nem hirdeti az újságban.

— — A francia császárné elvesztette a hangját. (De iszen, próbáljon csak Napoleon egy kis ezredet elhozni Rómából, fogadom hogy mingyárt *visszakapja a hangját.*)

— — (Hát az állatkert csak nem jöhetett létre Pesten?) Dehogy nem; hisz ott vannak a kőbányai *sértésszállások*, van ott állat annyi, hogy sok!

— — (Hát kenteket már haza eresztették?) Ez igen rendes állapot. A princzipális lát hónapi „*hüss*“-re volt ellátva: úgy de a szobában most már nagyon *meleg* van; tehát az mondatott neki, hogy menjen oda, a hol „*hüssőbb*“ et talál.

— — Egy sok változáson átment magyar napilapról azt írják, hogy jövőre olyan alakban fog megjelenni, mint a turini Opinione. (Hát az milyen alakban jelenik meg?) Olyanban, hogy annak fehér a papirosa, s feketék rajta a betűk; a czime felyül van, és a mellett az újság négysegletű.

— — Furesa következetessége a természetnek; minthogy tavaly nagy marhavész volt nálunk, az idén meg széna nem akar teremni; mintha azt akarná mondani, hogy ha a szénaevő állatok elmúltak, minnek akkor a széna?

— — Varsóban egy virágzó körtefának olyan alakja volt, mint egy kereszt. A nép csodájára járt. Ezt megtudta a politzaj s levágatta az ágait. (Azt sem tudtam, hogy az ottani rendőrség kertészettel is foglalkozik.) Nem bizon, hanem azt gondolta, hogy „*elég kereszt* vagyok én tinektek.“

— — (Hogyan van már az? a lengyeleknek azt ígérték az amnestiában, hogy ha visszatérnek, nem kapnak kancsukat?) Hát hiszen nem is „*kapnak*“ kancsukat, csak a hátukhoz verik, de a kezükbe nem adják.

— — Egy muszka gubernator összehívatta a falusi birákat s a belső szobájában elzárkózva velük, sokáig tanácskozott, titokban, ki tudhatná miről? Mikor aztán a Sztarecina uramékat kikísérte az előszobáig, ott az audientiára váró tömérdek nép előtt visszafordul hozzá az egyik bíró; „*hát hogy is tettszert parancsolni? hogy mind agyonverjük a nemes urakat? s elpusztítsuk a kastélyaikat, ugye.*“ — „*Menjetez a pokolba!*“ ordított rájuk a gubernator, s kergette kifelé; „*ubirajucs k esertu!*“

Salon-jogi kérdés.

Valjon, mikor egy szerkesztő valami sajtóvétéségért épen be van csukva a kaszárnyába s olyankor a lapjában megsért valakit, miféle *lovagias elégtételt* lehet tőle a sértett félnek követelni? — Elég ok-e, a párbajra való kihívásnak el nem fogadására az a válasz, hogy valaki *nem mehet ki*, mert *be van csukva*.

Nyílt levél a Független szerkesztőjéhez.

Te Lajos!

Figyelmeztetlek rá, hogy a **Nro 17**-beli szobának a balkézfelől felső ablakszárnyát soha se nyisd ki, mert nagyon nehéz bezárni, s aztán a szél bejön rajta; s az ágyad fejét az ajtó felé fordítsd.

Tisztelő antistesed
Kakas Márton.